

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **Pharmark s. r. o.**, sídlem Komenského 264/5, Hradec Králové, zastoupené JUDr. Pavlínou Uhlířovou, Ph.D., advokátkou, sídlem Vodičkova 791/41, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2018, č. j. 43451/18/5300-21443-712165, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2020, č. j. 3 Af 44/2018-58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Dne 7. 11. 2017 vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu (správce daně) platební výměr, jímž vyměřil žalobkyni za zdaňovací období září roku 2015 nadměrný odpočet ve výši 142 637 Kč, oproti nadměrnému odpočtu vykázanému v daňovém přiznání ve výši 994 951 Kč. Odvolání žalobkyně žalovaný zamítl a platební výměr potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně u Městského soudu v Praze, který žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

[3] Podstatou sporu je neuznání nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění žalobkyní od společnosti NATURENAAM s.r.o. (dále jen „Naturenaam“) na základě daňového dokladu č. 150100008, jehož předmětem byla dodávka technického konopí, a od společnosti Parenteral, a.s. (dále jen „Parenteral“) na základě daňového dokladu č. 20150164, jehož předmětem bylo separační technologické zpracování technického konopí. Žalobkyně měla nakoupit surovinu (technické konopí) od společnosti Naturenaam, nechat ji zpracovat společností Parenteral, která k tomuto zpracování vlastní oprávnění, nikoliv však technologické zařízení, z toho důvodu měla surovinu do formy olejového separátu zpracovat společnost FLAVEKO Trade s. r. o. (dále jen „Flaveko“), která vlastní technologické zařízení. Následně měl být výsledný produkt žalobkyní dodán německému odběrateli (HempConsult GmbH).

[4] Městský soud zrekapituloval, jak je v daňovém řízení rozloženo důkazní břemeno mezi správce daně a daňový subjekt. Následně se s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti ztotožnil se správními orgány, že žalobkyně neprokázala svá tvrzení ohledně uplatněných nároků, tedy že deklarovaná zdanitelná plnění (dodání technického konopí a jeho technologické zpracování) byla v uvedeném rozsahu skutečně přijata a použita v rámci její ekonomické činnosti.

[5] Společností Naturenaam a žalobkyní byly předloženy doklady k danému plnění (dodání technického konopí), lišily se však v datu vystavení, datu splatnosti i uskutečnění plnění. Společnost Naturenaam předložila doklady dvakrát, ani tyto samotné doklady se však neshodovaly (obsahově ani vizuálně). Ohledně přepravy zboží nebylo postaveno najisto, kdo měl předávat zboží (zda společnost Severofrukt jako subdodavatel či společnost Naturenaam), kam bylo zboží odvezeno, v jakém množství, kdo jej přebíral a kdo případně prováděl jeho kontrolu. Ačkoliv mělo být zboží převezeno společností Flaveko, nebylo žádnými důkazními prostředky prokázáno, že se jednalo o zboží dodané žalobkyni společností Naturenaam, resp. nebylo prokázáno ani jeho dodání společností Parenteral žalobkyní, aby mohla tato společnost přistoupit k jeho zpracování. Podle autodopravce Udržala se přeprava uskutečnila dne 5. 6. 2015, na dodacím listu č. 393/2015 však není uveden žádný z účastníků tvrzené transakce, tedy ani společnost Naturenaam ani žalobkyně, nýbrž jako dodavatel je zde označena společnost Severofrukt, a jako příjemce je označena společnost Flaveko. Z vyjádření společnosti Flaveko vyplývá, že surovinu získala od společnosti Parenteral, se kterou dlouhodobě spolupracuje a zpracovává pro ni konopí, vlastníka zboží neznala. Žalobkyní nebyly předloženy žádné objednávky, předávací protokoly či jiné důkazní prostředky, které by obchodní vztah mezi ní a společností Parenteral prokázaly. Stejně tak nebyl předložen žádný důkaz, z něhož by bylo patrné, že konopí ve formě olejového separátu bylo žalobkyni společností Parenteral dodáno. Ing. Hušek, statutární ředitel společnosti Parenteral potvrdil, že to je společnost Parenteral, která hradí náklady na sklad v areálu společnosti Flaveko, kde měl být výsledný produkt skladován, což odpovídá smlouvě uzavřené mezi společnostmi Flaveko a Parenteral. Částku 4 112 354,40 Kč dle dokladu č. 20150164 za technologické zpracování konopí s termínem splatnosti dne 30. 11. 2015 žalobkyně společnosti Parenteral neuhradila, což potvrdil Ing. Hušek v rámci své svědecké výpovědi. Žalobkyně taktéž neprokázala použití plnění pro uskutečnění ekonomické činnosti (tvrzeného dodání zboží společností HempConsult).

[6] Po seznámení s kontrolním zjištěním předložila žalobkyně další důkazní prostředky, mezi nimiž byl předávací protokol ze dne 5. 6. 2015, jehož předmětem je

pokračování

skladování technického konopí pro žalobkyni v areálu společnosti Flaveko. Dále byl předložen doklad „Skladování CCP Příjem suroviny“, kde je jako dodavatel uvedena žalobkyně a výrobce Flaveko, a dodací list s dodací adresou společnosti Flaveko.

[7] Soud však ve shodě s žalovaným zhodnotil dodatečně předložené důkazní prostředky jako účelové a nevěrohodné, neboť byly v rozporu s předchozím tvrzením společnosti Flaveko, že neví, kdo je vlastníkem konopí a že obchodovala pouze se společností Parenteral. Soud hodnotil předložené důkazní prostředky jako projev snahy žalobkyně zvrátit ve svůj prospěch důkazní nouzi, ke které nepochybně v daném případě přispělo jednání žalobkyně a jejích obchodních partnerů provázené absencí běžné obchodní praxe, která se vyznačuje zdokumentováním obchodních případů a slouží k prokázání předání konkrétního zboží (písemně uzavřené smlouvy, včetně konkretizace předmětu plnění, dodacích lhůt, obchodních podmínek pro případ opožděného dodání zboží či vad předmětu plnění, podmínek týkajících se splatnosti či reklamace, písemné objednávky konkretizující jednotlivé obchodní případy, včetně jejich akceptace, předávací protokoly, včetně odsouhlasení množství, kvality či vad).

[8] Soud se ztotožnil s žalovaným také v hodnocení, že bez společnosti Parenteral, která má oprávnění ke zpracování konopí, nemohl posuzovaný obchodní případ proběhnout. Jednatel žalobkyně ve společnosti Parenteral dříve pracoval. Společnost spolupracovala dlouhodobě jak se společností Naturenaam, tak se společností Flaveko i HempConsult, které mělo být zboží následně dodáno. Společnost Naturenaam vznikla na základě poptávky Ing. Huška a Ing. Tůmy ze společnosti Parenteral. Smlouva uzavřená mezi společností Naturenaam a Parenteral byla na základě žádosti společnosti Parenteral převedena na žalobkyni. I poté se Ing. Hušek a Ing. Tůma, zastupující společnost Parenteral účastnili obchodních jednání a prováděli kontroly pěstební plochy, ačkoliv se společností Naturenaam nebyli v obchodním vztahu. Za vymykající se standardním vztahům mezi obchodními subjekty označil soud skutečnost, že ačkoliv Ing. Hušek nepůsobí na žádné pozici u žalobkyně, má dispoziční právo k jejímu účtu (viz sdělení a výpis z účtu žalobkyně od Fiobanky) a provedl platbu za plnění dle dokladu č. 150100008 na účet společnosti Naturenaam, na základě něhož žalobkyně uplatňovala předmětný nárok na odpočet daně.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.

[10] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem žalovaného, že byla pouze formálním účastníkem deklarované obchodní transakce a že byla vklíněna do běžného obchodního schématu společnosti Parenteral, kterou byl celý obchod řízen.

[11] Již při jednání před městským soudem stěžovatelka odůvodnila, proč došlo k realizaci obchodního případu z její strany. Prodej separátu olejové konzistence jakožto meziprojektu určeného k dalšímu zpracování nikdy nebyl předmětem činnosti společnosti Parenteral, která se po celou dobu své existence soustředí na vývoj, výrobu a prodej vlastní konopné kosmetiky, nikoliv meziprojektů určených k dalšímu zpracování. Stěžovatelka dostatečně vysvětlila svoji roli v celém obchodním případě, která plyne z provedených důkazů (výpovědi svědků, smlouva o spolupráci mezi stěžovatelkou a společností Naturenaam, rozhodnutí o povolení k zacházení č. 31/2015 vydané společností Parenteral

Ministerstvem zdravotnictví České republiky dne 29. 1. 2015, smlouva o provozování separační technologie uzavřená mezi společností Flaveko a společností Parenteral dne 19. 12. 2014). Jednatel stěžovatelky, pan Jakub Skalický, komunikoval se společností Naturenaam, nakoupil od ní technické konopí, komunikoval se společností Parenteral, kterou nechal toto technické konopí zpracovat v areálu společnosti Flaveko, komunikoval s přepravci, jakož i se svými odběrateli, kterým nakonec výsledný produkt dodal.

[12] Stěžovatelka dále nesouhlasí s hodnocením smlouvy o provozování separační technologie uzavřené mezi společností Flaveko a společností Parenteral městským soudem, který uvedl, že společnost Flaveko nebyla oprávněna umožnit po dobu trvání smlouvy využití technologie třetím subjektům. Stěžovatelka namítá, že separační technologii sama nevyužívala (uzavřela smlouvu se společností Parenteral) a není zřejmé, co ze svého hodnocení soud pro daný případ dovodil.

[13] Stěžovatelka dále tvrdí, že společnost Parenteral ze sporného daňového dokladu daň z přidané hodnoty odvedla, závěr o formálním účastenství stěžovatelky je tak nelogický, neboť by s ním nebyla spojena žádná daňová či jiná ekonomická výhoda.

[14] Stěžovatelka dále rozporuje závěr žalovaného, převzatý městským soudem, podle něž bylo nestandardní, aby „se německá společnost obrátila s požadavkem na dodání olejového separátu na společnost, která nemůže konopí ve finální produkt zpracovat, jelikož k tomu nemá žádné oprávnění“. Společnost Parenteral nedisponovala na počátku obchodního případu (tj. v roce 2014; smlouva o spolupráci mezi stěžovatelkou a společností Naturenaam byla uzavřena dne 25. 6. 2014) žádným oprávněním produkt zpracovat. To získala až dne 29. 1. 2015.

[15] Městský soud k námitce proti údajnému formálnímu včlenění stěžovatelky do obchodního případu rozhodnutí žalovaného nezrušil, naopak ji odmítl jako irelevantní s poukazem na obecnost formulace. Stěžovatelka tak považuje rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný, neboť námitka byla dostatečně jasně vymezena a městský soud se jí nezabýval.

[16] Stěžovatelka dále namítá, že žalovaný nehodnotil důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Žalovaný tak vytvořil dojem, že zdanitelné plnění neexistovalo, ačkoliv plnění, které bylo předmětem daňového dokladu č. 150100008 vystaveného společností Naturenaam, bylo součástí celkové dodávky 5 tun konopí, z nichž nárok na odpočet ve vztahu ke 4 tunám konopí z téže dodávky správce daně uznal bez jakýchkoliv pochybností. Z provedených důkazů nelze učinit jiný závěr, než že stěžovatelka disponovala se zdanitelným plněním tak, jak odpovídá oběma daňovým dokladům.

[17] Městský soud na tuto námitku nijak komplexně nereagoval, pouze odděleně posuzoval jednotlivé námitky, aniž by z jejich posouzení dovodil jakýkoliv obecnější závěr a dostal tak povinnosti hodnotit důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[18] Stěžovatelka závěrem namítá, že správce daně odmítl provést navržený důkaz, aby se v rámci místního šetření či vyhledávací činnosti zúčastnil začátku přepravy při dodání zboží společností HempConsult GmbH. Neakceptovat návrh na provedení důkazu je možné pouze z důvodu jeho irelevance k předmětu řízení, nezpůsobilosti k prokázání tvrzené skutečnosti či nadbytečnosti, byla-li již skutečnost, která má být prokázána, postavena na jisto. O žádný z těchto případů se však nejednalo. Provedením místního

pokračování

šetření by bylo uneseno důkazní břemeno ohledně faktického dodání zboží i jeho vlastní existence. Závěr o formálním vykázání celé obchodní transakce by tak nemohl obstát. Bylo tak zasaženo do stěžovatelčina práva na spravedlivý proces. Městský soud přitom pouze bez jakéhokoliv odůvodnění konstatoval, že postup správce daně neznemožnil unést stěžovatelce její důkazní břemeno.

[19] **Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti** uvedl, že stěžovatelčiny námitky spočívají toliko v nesouhlasu s hodnocením důkazních prostředků žalovaným. Žádný ze stěžovatelkou předložených důkazů neodstranil pochybnosti správních orgánů stran nároku na odpočet daně. Žalovaný považuje rozsudek městského soudu za logicky odůvodněný a plně srozumitelný. Soud reagoval na žalobní námitky, nesouhlas stěžovatelky s jeho závěry nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku.

[20] Dne 4. 11. 2021 zaslal jednatel stěžovatelky Jakub Skalický soudu osobní vyjádření k věci, v němž uvedl, že nabyl dojmu, že městský soud měl své rozhodnutí připravené již před ústním jednáním, jednalo se tedy pouze o formální představení pro stěžovatelku. Přisedící o kauzu zjevně nejevili zájem. Stěžovatelčino vyjádření soud nezohlednil. Pan Skalický dále uvedl, že průběh řízení na straně správce daně měl znaky postupu v rámci interních instrukcí ministerstva financí a motivační bonifikace jeho zaměstnanců. Obchodní případ pan Skalický vysvětloval i na Policii ČR, kam byl předvolán na základě podnětu správce daně. Dosavadní zkušenost jej přivedla k rozhodnutí propustit zaměstnance, zastavit činnost stěžovatelky a přehodnotit podnikatelské aktivity. Daňového poplatníka považuje vůči sofistikovanému systému státního útlaku za bezmocného.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[22] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[23] Dle § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uvedené v tomto ustanovení.

[24] Stěžovatelka na několika místech kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, neboť se soud dle jejího názoru dostatečně nevypořádal s jejími námitkami a neodůvodnil svoje úvahy. Touto vadou však rozsudek městského soudu dle Nejvyššího správního soudu netrpí. Městský soud se zabýval všemi věcnými námitkami, které stěžovatelka v žalobě uplatnila, a odůvodnil, z jakého důvodu je neshledal důvodnými. Nesouhlas stěžovatelky s hodnocením důkazů nezakládá nepřezkoumatelnost závěrů městského soudu. Namítá-li stěžovatelka, že městský soud nehodnotil důkazy ve vzájemné souvislosti a zabýval se jednotlivě dílčími námitkami, tento postup je dán zejména formulací žaloby, ve které stěžovatelka k jednotlivým bodům rozhodnutí žalovaného uváděla, proč konkrétní věty či závěry žalovaného považuje za nesprávné. Na

tyto konkrétní námitky pak městský soud reagoval, zároveň však uvedl, že je nutno hodnotit důkazy ve vzájemné souvislosti, což také učinil.

[25] Ačkoliv stěžovatelka tvrdí, že provedené důkazy prokazují realizaci obchodního případu (uskutečnění plnění) tak, jak jej popisuje, městský soud ve shodě s žalovaným upozornil na rozpory mezi jednotlivými důkazy, které znemožňují učinit takový závěr, jaký tvrdí stěžovatelka. I pokud například výpověď určitého svědka potvrzuje stěžovatelčinu verzi, je-li tato v rozporu s jinou svědeckou výpovědí či listinnými důkazy, je třeba tyto rozpory zohlednit. Nelze bez dalšího učinit závěr o skutkovém stavu tak, jak vyplývá pouze z některých stěžovatelčiných tvrzení, ačkoliv další provedené důkazy stěžovatelkou tvrzenou verzi nepodporují. Jako příklad lze uvést nejasnosti týkající se předání zboží mezi společnostmi Naturenaam a stěžovatelkou. Jednatelka společnosti Naturenaam vypověděla, že předání za společnost zajišťoval zaměstnanec pan L. S., stěžovatelka však tvrdila, že zboží předávala společnost Severofrukt. Následně společnost Naturenaam sdělila, že žádný z jejích zaměstnanců se předání zboží neúčastnil, ačkoliv to jednatelka společnosti dříve uvedla. Zboží mělo být předáno přepravci panem Františkem Šiškou, členem představenstva společnosti Severofrukt, ovšem podpis na dodacím listu se neshodoval s podpisovým vzorem pana Šišky, který je veřejně přístupný v obchodním rejstříku a sbírce listin.

[26] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že je to především krajský (zde městský) soud, který je oproti kasačnímu Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79, nebo ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020-52). Nejvyšší správní soud v nyní řešené věci neshledal důvod pro zásah do hodnocení skutkových otázek, které provedl městský soud. Jím učiněné závěry nejsou zjevně nelogické a mají oporu v provedeném dokazování tak, jak je zachyceno ve správním spise.

[27] Namítá-li stěžovatelka, že není zřejmé, co soud dovodil ze svého závěru, že podle smlouvy mezi společnostmi Flaveko a Parenteral nebyla společnost Flaveko oprávněna umožnit využití technologie třetím subjektům, je třeba odkázat na bod 45 napadeného rozsudku, v němž městský soud toto uvedl v souvislosti se závěrem, že společnost Flaveko nebyla dle smlouvy oprávněna umožnit skladování suroviny ve svých prostorech jinému subjektu než společnosti Parenteral. Tento argument doplnil na podporu svého konstatování, že smlouva, kterou stěžovatelka dodatečně doložila, jejímž předmětem mělo být skladování technického konopí pro stěžovatelku v areálu společnosti Flaveko, je nevěrohodná, neboť je v rozporu se závazkem uzavřeným společnostmi Flaveko se společností Parenteral, s níž dlouhodobě spolupracovala. Ze samotného konstatování, že společnost Flaveko nebyla oprávněna umožnit využití separační technologie jiným subjektům, městský soud žádný závěr pro věc nedovožoval.

[28] Žalovaný neuznal stěžovatelce nárok na odpočet DPH ze dvou sporných dokladů, neboť neprokázala, že toto plnění tak, jak bylo uvedeno na sporných daňových dokladech, přijala a použila jej dále ke své ekonomické činnosti. Městský soud správně shrnul judikaturu týkající se důkazního břemene v daňovém řízení, z níž vyplývá, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání. Činí tak zejména svým účetnictvím, resp. daňovými doklady. Pokud však správce daně prokáže,

pokračování

že existují důvodné pochybnosti o souladu předložených dokladů a skutečnosti, je povinností daňového subjektu doložit pravdivost jeho tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost dokladů ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. může korigovat svá tvrzení. Daňový subjekt bude prokazovat tyto skutečnosti zpravidla jinými důkazními prostředky, které nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné doklady (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009-83, nebo ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124).

[29] V projednávané věci vznikly správci daně odůvodněné pochybnosti o správnosti a průkaznosti stěžovatelkou předložených daňových dokladů, bylo proto její povinností prokázat, že došlo k uskutečnění zdanitelného plnění a jeho přijetí stěžovatelkou. To se však stěžovatelce nepodařilo. Závěr žalovaného o formálním zapojení stěžovatelky do obchodního řetězce je určitým subjektivním odhadem či vysvětlením věci správce daně, s nímž se městský soud ztotožnil. Navědčují mu totiž mnohé indicie, které městský soud shrnul v bodě 57 rozsudku. Pro posouzení věci však není podstatný, neboť správce daně nemusí prokázat, z jakého důvodu daňové subjekty jednaly určitým způsobem, či jaká byla jejich motivace k obchodním modelům, které zvolily. Městský soud důsledně přezkoumal závěry žalovaného, jež jsou postaveny primárně na neunesení důkazního břemene ze strany stěžovatelky ohledně přijetí zdanitelného plnění a prokázání, že toto plnění bylo následně použito pro účely její ekonomické činnosti. Taktéž závěr žalovaného, který považoval za nestandardní, aby „se německá společnost obrátila s požadavkem na dodání olejového separátu na společnost, která nemůže konopí ve finální produkt zpracovat, jelikož k tomu nemá žádné oprávnění“, lze hodnotit totožně jako závěry týkající se obchodního schématu stěžovatelky v řetězci dalších společností, tedy jako pro projednávanou věc nerozhodné z hlediska naplnění podmínek pro uznání odpočtu na DPH.

[30] Nesouhlas stěžovatelky se závěrem o formálním včlenění do obchodní transakce nicméně pouze rámuje její nespokojenost se skutkovým hodnocením důkazů, které provedly správní orgány a městský soud, k němuž se Nejvyšší správní soud již vyjádřil. Ačkoliv tedy městský soud uvedl, že žalobní námitku odmítající závěr správce daně o formálním včlenění stěžovatelky do obchodního řetězce nepovažuje za dostatečně konkrétní, z jím provedeného hodnocení vyplývá, že jednotlivé výtky stěžovatelky ke konkrétním závěrům správce daně a žalovaného neshledal důvodnými, a nelze tak přisvědčit ani této stěžovatelčině námitce o nepřezkoumatelnosti rozsudku.

[31] Ke stěžovatelčině námitce týkající se neprovedení místního šetření městský soud konstatoval, že tato skutečnost nemohla stěžovatelce zabránit v unesení důkazního břemene. Ztotožnil se s žalovaným, který považoval provedení místního šetření při nakládce za nadbytečné. Žalovaný uvedl, že místní šetření může prokázat pouze naložení zboží přepravní společností, nemůže však zhojit neunesení důkazního břemene stran použití plnění k uskutečnění ekonomické činnosti. Stěžovatelka ani neprokázala, že společnost Flaveko měla zpracovávat konopí přijaté stěžovatelkou. Nejvyšší správní soud považuje takové odůvodnění za dostatečné. Stěžovatelka mohla v průběhu řízení předložit doklady týkající se tohoto dodání (zejména dodací listy či jiné doklady potvrzující doručení zboží zákazníkovi, či např. smlouvu o objednání dopravy atd.). To stěžovatelka v odvolacím řízení také učinila, předložila listiny, které dle jejího názoru osvědčují prodej zboží společnosti HempConsult. Žalovaný se těmito listinami pečlivě zabýval a vypořádal

se s nimi na stranách 16 až 18 svého rozhodnutí (body 66 až 76). Uzavřel, že použití zboží k ekonomické činnosti neprokazují. Poukázal na skutečnost, že smlouva mezi stěžovatelkou a společností HempConsult měla být dle uvedeného data uzavřena již dne 18. 5. 2015 a následné vyrovnání, jímž byl změněn obsah závazku mezi stranami, dne 27. 1. 201. Přesto však stěžovatelka tyto listiny předložila až dne 21. 6. 2018, ačkoliv byla k prokázání rozhodných skutečností několikrát vyzvána. Doklady, které měly prokazovat dodání výsledného produktu, žalovaný taktéž zpochybnil, neboť faktura a dodací list se neshodovaly v číslech a nebylo tak zřejmé, že patří ke stejnému plnění, a v dokladu nebyl ani odkaz na uzavřenou smlouvu či vyrovnání. Dále stěžovatelka prokazovala dodání části produktu společnosti Universum International Partners, o níž se v rámci daňové kontroly nikdy nezmínila a nepředložila žádné důkazní prostředky deklarující obchodní spolupráci (např. kupní smlouvu či objednávku). Dle Nejvyššího správního soudu je z uvedeného zřejmé, že stěžovatelka neunesla svoje důkazní břemeno stran skutečností, jejichž prokázání ji tížilo, a provedení místního šetření by tuto skutečnost nemohlo zvrátit. Taktéž je třeba připomenout, že stěžovatelka neprokázala ani přijetí zpracovaného technického konopí ve formě olejového koncentrátu od společnosti Parenteral, jež bylo předmětem daňového dokladu, z něž si nárokovala odpočet na DPH. Proto i pokud by prokázala použití určitého zboží ke své ekonomické činnosti, nebylo by možno nárok na odpočet DPH uznat, neboť nebyla prokázána totožnost zboží uvedeného na dokladu, z něž si nárokovala odpočet na DPH, a zboží, které měla následně prodat výše uvedeným společností.

[32] K podání jednatelky stěžovatelky ze dne 4. 11. 2021 Nejvyšší správní soud předně uvádí, že z podání není zřejmé, že by se jednalo o doplnění kasační stížnosti stěžovatelkou, naopak se z něj podává, že jde o osobní vyjádření jednatelky stěžovatelky k věci, Nejvyšší správní soud proto v něm uvedené námitky nepovažoval za důvody kasační stížnosti.

[33] Formulované podezření, že krajský soud měl rozhodnutí připraveno již před ústním jednáním ve věci a že členové senátu nejevili o věc zájem, navíc nic nevypovídá o správnosti postupu soudu. Ve správním soudnictví rozhoduje krajský soud v senátu složeném z předsedy a dvou soudců, nestanoví-li zákon jinak (§ 31 odst. 1 s. ř. s.). Na rozsudku se přitom senát usnáší většinou hlasů (§ 54 odst. 1 s. ř. s.). Je tedy odpovědností všech členů senátu věc projednat a rozhodnout. S ohledem na skutečnost, že soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí rozhoduje na základě skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), který by měl být zachycen ve správním spise, však není neobvyklé, a je to dokonce žádoucí, že soudci k jednání přichází již se znalostí skutkových okolností případu. Námitky, kterými proti rozhodnutí žalobce brojí, jsou jim známy taktéž předem z podané žaloby. Proto, není-li při ústním jednání prováděno dokazování, může nastat situace, že rozhodující senát setrvá na svém předběžném posouzení věci, které provedl před nařízením ústního jednání v rámci studia případu. To však není možné považovat za vadu daného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

pokračování

[35] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2022

JUDr. Filip Dienstbier Ph.D.
předseda senátu